

CHƯƠNG 8

Những Chuyện Đột Biến Không Ngừng

L

úc này Hồ Đại Minh vẫn đứng trơ trơ như pho tượng bằng đồng chẳng thấy nhúc nhích chi cả.

Ở xa trông tới hình như hấn bị cái gì đó hấp dẫn đứng nhìn mà chẳng còn bước đi được nữa vậy.

Qua một chập khá lâu, Dư Đỉnh Tân đứng phía ngoài không nghe Hồ Đại Minh động tịnh chi hết thì lấy làm quái lạ.

Lão Tổng quản gọi to:

- Hồ giáo luyện sao đứng trơ trơ như thế?

Huych!

Tức thì Hồ Đại Minh ngã ngửa xuống đất.

Máu t cổ phun thành vòi.

Dư Đỉnh Tân vội phăng mình vào thì chẳng có bóng dáng nào cả.

Dư Đỉnh Tân vừa kinh hoàng vừa sững sốt chưa biết câu chuyện xảy ra như thế nào.

ng lúc đó.

Đường Thế Dân đang từ phía ngoài kia tiến vào toan mở miệng hỏi Dư Đỉnh Tân.

Chợt trông thấy Hồ Đại Minh nằm dưới đất nơi cổ đầy máu me thì chàng khựng lại.

Chàng cũng thảng thốt cả người, thờ thẩn hết nhìn Hồ Đại Minh tới nhìn Dư Đỉnh Tân mà chẳng thốt ra lời.

Ngơ đầu nay nhân vật khùng bố máu tanh Đại Hành Quyết lại đạt được ước vọng của h n rồi.

Dư Đỉnh Tân c t giọng trầm trầm:

- Đường hiền đệ, hãy mang thi hài của Hồ giáo luyện vào trong phòng, đừng cho khách lạ trông thấy bất tiện.

Đường Thế Dân đã sững sốt đến gần người không còn nghĩ được nữa cả chỉ việc vâng lời Dư Đĩnh Tân bồng thi thể của Hồ Đại Minh vào trong phòng.

Đi được mấy bước gặp ngay hai người khách từ phía trong phòng bước ra tới chỗ vết máu.

Hai người này nhận thấy đồng thanh:

- Ồ, máu...

Dư Đĩnh Tân tiến tới trợn cặp mắt sáng ngời nhìn hai người khách kia, lạnh lùng bảo:

- Hai vị bằng hữu, đây là câu chuyện của giang hồ chớ có rước lấy tai họa vào mình. Tốt hơn hết là hai vị nên câm lặng đừng có nói gì và đi nơi khác là an toàn.

Hai người khách kia nghe Dư Đĩnh Tân nói thế dạ dạ tái xanh cả mặt bỏ đi luôn.

Dư Đĩnh Tân lại sợ có người khác nhận ra liền thò tay vào lòng lấy một cái bình nhỏ ra, múc nước, bỏ vào một thứ thuốc đem dội ngay chỗ có vết máu.

Cũng là một chuyện quái lạ, sau khi lão Tổng quản tưới nước ấy rồi, thì dòng máu vừa đông đặc kia bỗng tiêu tan đi đâu cả.

Nhìn qua chẳng hề lưu lại một dấu vết nào.

Lúc ấy, từ phía ngoài có một tên tiểu nhị bước vào.

Ngó thấy Dư Đĩnh Tân xối nước trên nền gạch, gã tiểu nhị này nhìn qua một cái, rồi cau mày hỏi:

- Quý khách làm gì mà xối nước chỗ này?

Dư Đĩnh Tân trầm giọng:

- Chớ có dài dòng, ngươi hãy ra ngoài kia bảo viên quản lý l p t c vào đây cho ta bàn chuyện.

Tên tiểu nhị sợ hãi vòng tay:

- Xin vâng l nh quý khách.

Gã tháo lui ra ngoài tìm viên quản lý khách điểm nói lại chuyện Dư Đĩnh Tân muốn gặp.

Viên quản lý khách điểm vốn đã rõ Dư Đĩnh Tân là đại Tổng quản của tòa Phong Bảo đâu dám chậm trễ tiến vào trong thi lễ:

- Bẩm đại Tổng quản có điều chi chỉ bảo tại hạ?

Dư Đỉnh Tân nghiêm nghị:

- Ta nhờ các hạ mua cho một cỗ quan tài, chọn loại thật tốt, rồi chuẩn bị một cỗ xe ngựa sẵn sàng cho ta.

Viên quản lý sững sốt:

- Bẩm đại Tổng quản vị nào...

Dư Đỉnh Tân nói mau:

- Hồ giáo luyện của bốn Bảo đêm qua mắc chứng bệnh nặng từ trần, nên phải chở gấp về Phong Bảo. Các hạ hãy gấp lên.

Viên quản lý khách điểm nghe qua liền biến hẩn thần sắc.

Chỉ vì hẩn đã lớn tuổi, lịch lãm giang hồ, nên hiểu ngay đêm qua có đại biến xảy ra cho Hồ Đại Minh chứ không phải đơn giản như lời Dư Đỉnh Tân vừa bảo.

Song, viên quản lý không dám hỏi thêm câu nào, chỉ cung tay:

- Xin vâng lệnh đại Tổng quản.

Thốt xong, viên quản lý tháo lui lo việc mua sắm quan tài.

Bấy giờ Dư Đỉnh Tân mới buông tiếng thở dài, rồi đóng cửa phòng lại cẩn thận.

Đường Thế Dân hỏi:

- Đại Tổng quản, sự tình xảy ra như thế nào?

Dư Đỉnh Tân chậm rãi đem câu chuyện từ đầu chí đuôi thuật lại cho Đường Thế Dân nghe một cách rõ ràng tỉ mỉ.

Đường Thế Dân kích động không ngớt. Chàng vùng nói:

- Đại Tổng quản, nếu lúc này Tổng quản đuổi bắt hung thủ thì có lẽ đã gặp rồi, theo chỗ tại hạ suy đoán nhân vật khủng bố đã giả tiểu nhị trà trộn trong mấy người khách từ ngày qua.

Dư Đỉnh Tân lắc đầu:

- Cứ theo lão phu nhận thấy thì nhân vật Đại Hành Quyết kia đâu có cái gì đáng gọi là một kẻ thần bí võ công siêu phàm đúng với danh từ nó. Sự tình xảy ra cho thấy chẳng qua

hắn làm càng may mắn được việc, rồi chuyện càng thối phồng to lên thế thôi. Sự thật lúc này lão phu chậm đi một bước, nếu không thì có lẽ... hắn khó mà tẩu thoát khỏi khách điểm này.

Những lời vừa rồi của Dư Đỉnh Tân có vẻ hết sức gắng gượng cố làm cho chuyện xảy ra bớt tầm quan trọng của nó.

Đường Thế Dân tuy hiểu như vậy, nhưng trong hoàn cảnh này, đối với địa vị của chàng và sự ngờ vực của Phong Bảo, chàng thấy cũng không nên bàn nhiều mà làm gì, biết đâu Dư Đỉnh Tân lại chẳng hoài nghi chàng.

Cho nên Đường Thế Dân lắng qua chuyện khác:

- Lạ thay! Có điều khiến cho mọi người đều khó hiểu.

Dư Đỉnh Tân trầm giọng:

- Chuyện gì khó hiểu đây Đường hiền đệ?

Đường Thế Dân nói:

- Nếu sự tình như thế thì nhân vật giết chết Hồ giáo luyện đây đúng là nhân vật Đại Hành Quyết rồi chẳng?

- Có thể bảo như thế!

- Vậy thì nhân vật khủng bố đó đã tính toán thế nào mà biết cả chuyện tại hạ ra đi. Hồ giáo luyện đau bụng vào trong cầu, để ôm chiếc mền đi qua vờ chạm nhằm hắn rồi ra tay hạ sát.

Điều này quả thật là ghê sợ?

Trầm ngâm một chập nghĩ ngợi, Dư Đỉnh Tân bàn:

- Theo thiên ý của ngu huynh thì nhân vật Đại Hành Quyết kia đã trá hình làm khách đến ngụ tại khách điểm này, sau đó hóa trang thành tên tiểu nhị, chờ dịp ra tay hạ sát Hồ giáo luyện.

Có thể chuyện đau bụng vào trong cầu của Hồ giáo luyện cũng là một việc ngẫu nhiên đối với hắn mà thôi, bằng không hắn cũng tìm một cơ hội khác hành động.

Tóm lại: hắn đã truyền đi cái món quái lĩnh kia chưa đạt được mục đích là chưa chịu ngưng tay. Đương nhiên, nếu ở trong khách điểm này mà bất thành thì đường từ đây về Phong Bảo, chúng ta khó mà liệu trước được chuyện bất ngờ.

Đường Thế Dân quét cặp mắt sáng ngời công lực nhìn qua thi thể Hồ Đại Minh, rồi lại tiếp:

- Chuyện này quả thật không thể nào nghĩ cho ra, vì nó ngoài sức tưởng tượng rồi liền tiếp trong vòng mấy hôm đã có tới ba nhân vật lớn trong Phong Bảo táng mạng như nhau.

- Tại hạ chỉ sợ e... sợ e còn...

Dư Đỉnh Tân hiểu ý nghĩ của Đường Thế Dân chợt buông tiếng thở dài rồi bảo chàng:

- Có thể lắm. Nhưng hiện giờ chỉ còn cách là chúng ta nên trở về Phong Bảo rồi mọi chuyện gì sẽ tính sau.

Không chừng nhân vật bị hành quyết sắp tới... chính là... ngu huynh cũng chưa biết chừng.

Chẳng hiểu sao đó, Đường Thế Dân nói:

- Đại Tổng quản, chuyện này đã rõ như ban ngày rồi, vậy thì tại hạ có một lời yêu cầu.

- Đường hiền đệ yêu cầu chuyện gì đây?

- Tại hạ có việc cần phải lên đường vậy xin Đại Tổng quản chuyển đạt lời cáo biệt của tại hạ lại với Bảo Chủ.

Dư Đỉnh Tân lắc đầu:

- Đường hiền đệ, theo ý của ngu huynh thì hiền đệ chớ nên ra đi trong lúc này.

Đường Thế Dân hỏi:

- Vì sao vậy?

Dư Đỉnh Tân trầm giọng:

- Hiền đệ, chỉ tại vì chuyện tuy thế nhưng chưa có rõ ràng gì, mà mọi việc xảy ra liền tiếp sau khi hiền đệ xuất hiện tại tòa Phong Bảo, nếu hiền đệ đi thì làm thế nào Bảo Chủ khỏi sanh nghi được.

Nên theo ý ta thì chúng ta hãy trở về Phong Bảo một chuyến thỉnh ý của Bảo Chủ cho hợp tình hợp lý. Hơn nữa đối với hiền đệ Bảo Chủ rất trọng, có thành tâm muốn giao kết với hiền đệ, nếu hiền đệ bỏ ra đi trong hoàn cảnh rắc rối, khó khăn này, thì chắc chắn sẽ không khỏi phật lòng Bảo Chủ. Hiền đệ nghĩ xem có đúng như thế hay không?

Đường Thế Dân lặng trầm nghĩ ngợi m t ỉc, rồi gật đầu nghe theo lời của lão Tổng quản.

Sự thật dù trong bụng chàng hiện giờ không muốn như thế cũng không có cách nào hơn được.

Hơn nữa đúng như lão Tổng quản bảo hiện chàng là cái mục tiêu bị nghi ngờ vì từ khi chàng đặt chân tới vùng Phong Bảo thì án m ng xảy ra liên miên, như thế chàng làm sao khỏi bị nghi ngờ được.

Đường Thế Dân cũng muốn thừa dịp này thăm dò vụ Phụng Hoàng trang bị thám sát năm xưa coi kẻ nào là thủ phạm, nhưng vì trang viện hoang tàn này lại gần tòa Phong Bảo nếu thiên hạ biết chàng có liên hệ tới Phụng Hoàng trang chỉ sợ e có chuyện không hay.

Đường Thế Dân lại nghĩ tới chuyện Bảo Chủ tòa Phong Bảo muốn trao chức Thống Lãnh đội Thuyền Phong cho chàng, giá nếu chàng giữ chức vụ này mà đi tra xét vụ án Phụng Hoàng trang thì thật là nhút cữ lưỡng tiện vô cùng đây.

Nghĩ tới đây trong lòng Đường Thế Dân rúng động lên.

Chàng nghĩ thầm:

- Thế thì tương ta cũng nên nhận chức vụ Thống Lãnh đội Thuyền Phong trong tòa Phong Bảo cho rồi.

Tuy nghĩ như thế nhưng chàng không có nói ra cho Dư Đỉnh Tân biết đợi khi trở về Phong Bảo rồi sẽ hay...

oOo

Ước chừng lối buổi trưa ngày hôm đó, một chiếc xe ngựa chở cỗ quan tài bốn bên phủ kín, từ từ tiến ra khỏi thành.

Phía sau chiếc xe ngựa chở quan tài có hai người cỡi cặp tuần mã cùng đi song song với nhau.

Hai người kỵ mã chính là Dư Đỉnh Tân và Đường Thế Dân hộ tống thi hài của Hồ Đại Minh trở về Phong Bảo.

Cả Dư Đỉnh Tân và Đường Thế Dân tuy đi sát bên nhau song hai người im lặng chẳng ai nói với ai một lời nào cả.

Chỉ vì mỗi người trong lúc này đều mang tâm sự riêng, sắc mặt trầm nặng khác thường. Đi mãi cho tới lúc hoàng hôn.

Thành Khai Phong đã xuất hiện phía trước mặt bọn Dư Đỉnh Tân rồi.

Mặc dù đối với người thì hãy còn tráng kiện có thể đi tiếp nữa, song cặp ngựa đi trọn ngày cũng đã mỏi mòn.

Dư Đỉnh Tân bảo người đánh ngựa chở cỗ quan tài:

- Bằng hữu, hãy cho xe tới khách điểm trước kia nghỉ ngơi trong giây lát.

Rồi Dư Đỉnh Tân hướng dẫn cỗ xe ngựa đó tiến tới khách điểm bên đường.

Đường Thế Dân sợ có sơ suất nên theo sát bên lưng Dư Đỉnh Tân đề phòng mọi sự biến cố xảy ra.

Xe ngừng lại trước khách điểm. Một tên tiểu nhị từ trong chạy ra tươi cười chào đón.

Dư Đỉnh Tân nhảy xuống ngựa, Đường Thế Dân cũng phò xuống thật nhẹ nhàng.

Tên tiểu nhị đưa ba người vào trong. Ở đây cũng có quán rượu và có vài món thịt rừng.

Dư Đỉnh Tân, Đường Thế Dân và người phu xe nghe bụng đói gọi mấy món ra và rượu hâm nóng ăn uống.

Trên con đường này đã gần Phụng Hoàng trang nên Đường Thế Dân nghĩ tới chuyện huyết sát bí mật kia.

Chỉ trong một đêm toàn gia trang Phụng Hoàng trang bị tiêu diệt dưới bàn tay độc ác của kẻ thù bí mật mãi tới nay còn chưa rõ tên họ bọn sát nhân là gì.

Cùng toàn thể gia trang vị hôn thê của chàng tên Tiểu Tú Tử cũng mất tích.

Chắc hẳn nàng bị vùi thây dưới đồng tro tàn rồi.

Một thảm cảnh đau thương bực nhứt trên trần gian khiến cho Đường Thế Dân càng nghĩ tới càng bùi ngùi rơi lệ.

Vì hồi tưởng chuyện xưa nên Đường Thế Dân ngần ngơ không tiếp tục ăn uống nữa.

Dư Đỉnh Tân đang nhấp chung rượu chợt phát giác Đường Thế Dân lộ vẻ buồn thì hỏi:

- Đường hiền đệ, hiền đệ có tâm sự gì không vui th ?

Đường Thế Dân giật mình, lắc đầu:

- Không có gì Đại Tổng quản, tại hạ chỉ nghĩ tới số mạng của mình sao quá khắt khe.

Dư Đỉnh Tân đặt chung rượu xuống bàn:

- Đường hiền đệ chớ có buồn nản làm gì. Là người võ lâm thì sự tao ngộ của cuộc đời khác với người thường, hiền đệ chớ nên nghĩ ngợi quá nhiều làm gì cho lao tâm tổn trí, chúng ta hãy uống cho cạn, đường còn xa phải tiến tới đích.

Nói xong Dư Đỉnh Tân nâng chung rượu lên ngang mày rồi ghé vào mồm uống một hơi cạn sạch.

Đường Thế Dân cũng bung chung rượu lên uống theo lão Tổng quản.

Chợt chàng nói:

- Đại Tổng quản, hiện giờ tại hạ có một câu chuyện này muốn thỉnh giáo Tổng quản đây?

Dư Đỉnh Tân cười bảo:

- Đường hiền đệ chớ có dùng ngôn từ khách sáo như thế, có chuyện gì cứ đem ra bàn bạc với nhau.

Đường Thế Dân hỏi:

- Cứ theo lời đại Tổng quản cho biết thì lúc Hồ giáo luyện bị giết, người không ngã máu không chảy, mãi tới lúc sau này máu mới tuôn ra và thầy mới ngã xuống phải chăng?

Dư Đỉnh Tân gật đầu:

- Quả đúng như vậy.

- Vậy thì đối phương công lực thế nào dùng thủ pháp gì máu không chảy, người chẳng ngã v ụ.

Đến đây Dư Đỉnh Tân giật mình à lên một tiếng:

- Đây chính là một điểm lợi hại nhứt của đối phương. Trước hết hấn chế ngự Hồ giáo luyện bằng cách điểm huyết đạo cho chẳng còn động đậy được nữa, rồi sau đó ra tay hành động.

Cho nên kẻ bị giết không tài nào la lên được nửa tiếng cũng chẳng thể chảy máu ra để mà phát giác.

Võ công của hãn quả nhiên phải cao thâm cực độ rồi.

Đường Thế Dân băng khuâng:

- Đại Tổng quản, các hạ có thể suy đoán được lối thủ pháp kia gọi là gì hay không?

Trầm ngâm nghĩ ngợi giây lâu Dư Đỉnh Tân chậm rãi đáp:

- Cứ theo tình hình nạn nhân bị hại mà suy đoán thì đó là một thứ võ công điểm huyết vừa không cho cử động được toàn thân vừa bết tắc cả các đạo huyết quản trong người không cho máu chảy ra, lối này nếu không phải là Thiên La Tử thì đâu còn thứ gì nữa.

Đường Thế Dân lặp lại:

- Thiên La Tử à?

- Phải đấy, chính là Thiên La Tử.

Đường Thế Dân hỏi:

- Đại Tổng quản, có thể chúng ta do căn cứ nơi chỉ pháp hãm hại Hồ giáo luyện mà tìm thủ phạm chẳng?

Dư Đỉnh Tân lắc đầu:

- Không thể dự đoán như thế được.

- Vì sao vậy?

- Vì Thiên La Tử là một lối võ công đã thất truyền từ lâu lắm rồi, không thể nào truy ra nguồn gốc của nó.

Đường Thế Dân suy tư một chập rồi nói:

- Song theo tại hạ nghĩ thì vẫn có thể truy tầm ra thủ phạm trong vụ sát nhân này.

- Hiền đệ truy tầm bằng cách nào?

- Vì nếu thủ phạm biết sử dụng lối Thiên La Tử thì trước sau gì hãn cũng lộ diện trong chốn giang hồ, tại sao chúng ta không thể truy tầm được hãn.

Dư Đỉnh Tân gật đầu:

- Đường hiền đệ có lý. Nay đã có kẻ biết sử dụng lối chỉ pháp thất truyền từ bấy lâu nay kia, thì chắc chắn kẻ đó đã học được lối võ công ấy. Hắn đã sử dụng giết người bằng thủ pháp đó thì trước sau gì chúng ta cũng tìm ra manh mối chứ chẳng không đâu.

Ta lại nghĩ có thể một nhân vật nào đó mai danh ẩn tích, may mắn gặp được lối chỉ pháp này rồi đem nó truyền lại cho nhân vật Đại Hạnh Quyệt, hắn mới giở thủ đoạn giết người.

Đường Thế Dân gật đầu:

- Đại Tổng quản chí lý.

Chính trong lúc đó xa xa đưa tới loạt tiếng võ khí chạm nhau nghe đến lạnh cả người.

Trong loạt đao kiếm chạm nhau lại còn có cả giọng thét lạnh lốt của nàng con gái nữa.

Dư Đỉnh Tân nhìn ra ngoài bầu trời đen thẫm lẩm bẩm:

- Chốn này lại còn có ai tranh đấu với nhau đây.

Trong lòng Đường Thế Dân vốn rất buồn bực từ nãy cũng muốn có cái gì biến cố giải khuây.

Nay nghe vậy chàng đứng lên:

- Đại Tổng quản hãy ở đây, tại hạ đến đó coi chuyện gì xảy ra họ lại xung đột nhau đây.

Không chờ Dư Đỉnh Tân đáp lời Đường Thế Dân rút thanh trường kiếm cầm tay bắn mình ra cửa sổ.

Chàng như mũi tên vừa buông khỏi giàn thân pháp quả nhiên cao thâm tốt bậc giang hồ.

Giờ này trăng chưa lên, cỏ cây cảnh vật toàn thể đều chìm trong bóng tối của đêm dài.

Trên một bãi cỏ, đã thấy có mấy con ngựa đều cột dưới gốc cổ thụ, có bốn người mặc áo choàng đen đang bao vây người áo trắng tấn công vô cùng dữ dội từ bốn hướng.

Người áo trắng ung dung đón đỡ một cách nhàn hạ như chẳng có gì là quan tâm lắm vậy.

Vừa nhận ra bốn người áo choàng đen Đường Thế Dân đã nhận ra đó là bốn võ sĩ trong tòa Phong Bảo rồi.

Chắc là có chuyện gì xảy ra đây.

Còn người áo trắng kia thì cũng chẳng có yếu kém gì, nên bốn tên võ sĩ chưa thể áp đ o được.

Đường Thế Dân phóng mình lên cành cổ thụ gần nơi cách sân tr ường chừng mười mấy trượng nhìn xuống.

Bây giờ chàng mới nhận thấy người áo trắng kia vận phục giống hệt như chiếc áo dài trắng của chàng.

Nhưng vì đêm tối chàng chưa nhận ra gương mặt của người vận toàn trắng kia thôi.

Chỉ có điều người vận toàn trắng thân hình nhỏ thó như nàng con gái vậy.

Trên giang hồ xưa nay người mặc đồ trắng ít thấy bởi vì hành tung có thể lộ liễu bất cứ lúc nào.

Người nào vận đồ trắng phải là kẻ gan lì lập dị, hoặc là bậc cao thủ võ công cao cường tột độ.

Đường Thế Dân nghĩ không hiểu người mặc toàn trắng kia là ai lại cả gan gây sự với bốn võ sĩ tòa Phong Bảo như thế.

Tuy chàng chưa trông thấy người đó là thù hay bạn nhưng vì sự vận phục của hấn giống chàng nên ít nhiều trong lòng chàng cũng sanh ra một niềm hảo cảm đối với hấn.

Đường Thế Dân ngồi trên thân cây cổ thụ nhìn gần vào từng động tác của gã áo trắng kia.

Chàng cố nhìn cho kỹ dụng mạo gã coi có quen thuộc hay là không.

Tuy trong tầm tối không thể nào nhận diện được, song Đường Thế Dân cũng thấy mập mờ đó là một gã thiếu niên anh tuấn.

Đồng thời suýt nữa Đường Thế Dân đã bật à lên một tiếng u quái gở.

Chỉ vì người vận toàn trắng kia lối võ công sao mà giống hệt như môn phái của sư phụ chàng.

Hấn là ai đây?

Tại sao qua ánh sáng mờ mờ dường như chàng chưa quen thân với gã thiếu niên kia một lần nào.

Đường Thế Dân nhớ rõ trong bọn đồng môn của chàng không có một gã thiếu niên nào như thế cả.

Vậy thì gã là ai?

Đây quả là một chuyện vô cùng quái lạ.

Tuy trong giang hồ có nhiều môn phái, võ thuật bao la như biển rộng trời cao, nhưng mỗi môn phái đều mỗi khác chẳng có môn nào giống được môn nào.

Thế tại sao toàn bộ võ công kiếm thuật của gã thiếu niên áo trắng kia lại giống y hệt môn phái chàng.

Càng nhìn Đường Thế Dân càng bàng hoàng trong lòng chẳng phút giây nào yên cả.

Chàng ước sao trắng lên để nhìn tận mặt gã thiếu niên áo trắng kia coi là ai đây.

Trong khi ấy.

Thình lình gã thiếu niên áo trắng thét lên:

- Nếu bọn ngươi không chịu tháo lui thì bắt buộc ta phải hạ độc thủ, chùng ấy đừng trách ta sao không báo trước.

Tiếng thét lạnh lạnh này lạ thay sao giống như giọng con gái chứ không phải đàn ông.

Bốn gã võ sĩ áo đen chợt cười khà lên.

Một trong bốn gã này bảo:

- Tiểu huynh đệ, giọng nói của ngươi thật là ngọt ngào, êm tai chẳng khác một cô con gái chút nào cả.

Chúng nó huy động bốn thanh trường kiếm tấn công gã thiếu niên áo trắng kia càng ác liệt hơn trước nhiều.

Cách thi triển kiếm pháp của bốn gã võ sĩ áo đen tòa Phong Bảo này rất là linh động, nhanh lẹ khác thường.

Chỉ vì bọn họ là những cao thủ trẻ tuổi luyện tập thuần thục rất giỏi về lối tấn công theo tập thể.

Bốn người võ sĩ áo đen phen này quyết đánh ngã gã thiếu niên áo trắng kia nên đã dốc toàn lực giao đấu.

Gã thiếu niên áo trắng nổi giận thét:

- Bọn người muốn chết cả à!

Theo tiếng thét lạnh lạnh cả sân tràng đó, gã thiếu niên áo trắng liền thi triển ra một chiêu cực kỳ hiểm độc.

Có tiếng nổ nổi lên lồng lộng.

Một tên võ sĩ áo đen lão đảo bước ra khỏi sân tràng.

Hình như tên võ sĩ này đã mang thương tích trong mình rồi.

Còn lại ba gã võ sĩ, tuy thấy đồng bọn đã bị thương song không hề có rối loạn một chút nào cả.

Trái lại ba người chận biến chiêu thức, càng tấn công gã thiếu niên áo trắng khốc liệt hơn trước nữa.

Song gã thiếu niên áo trắng thân thủ rất cao cường, ung dung đón đỡ ba làn chiêu của đối phương thật tài tình.

Từ nãy giờ Đường Thế Dân ẩn mình trong cánh cỏ thụ nhìn xuống bãi cỏ rộng nhận thấy tất cả mọi việc xảy ra.

Chàng nhận thấy rõ ràng lúc nãy gã thiếu niên vận toàn trắng kia thi triển một chiêu Bài Vân Trục Nguyệt gây thương tích cho một trong bốn tên võ sĩ tòa Phong Bảo.

Đây là chiêu thức sở học của sư môn, tại sao gã thiếu niên áo trắng này lại biết sử dụng nó?

Gã chính thật là ai?

Trong sư môn, ngoài nhị vị sư huynh và con trai của sư phụ đã chết rồi không còn ai là nam đệ tử nữa.

Vậy có lẽ nào chỉ trong vòng thời gian ngắn ngủi, từ lúc chàng bỏ trốn đi cho đến nay sư phụ lại có thể thu nạp môn đệ và tập luyện võ công tài tình đến như thế sao?

Không thể như vậy được, dù cho là bậc kỳ nhân cũng không thể truyền dạy cho môn đồ thuần thực võ công mau chóng đến thế.

Gã này đúng là đồng môn phái chứ chẳng còn gì nữa.

Hay là gã thiếu niên áo trắng kia chỉ là môn đệ của sư huynh, hay sư đệ gì đó của sư phụ chàng.

Nhưng có điều từ nào đến giờ Đường Thế Dân chưa từng nghe qua sư phụ chàng nói đến trường hợp tương tự như thế cả.

Bấy giờ vầng trăng đã lên cao.

Ánh sáng tràn ngập khắp cả trong rừng.

Những bộ mặt trên sân tràng dần dần hiện ra.

Đường Thế Dân nhìn kỹ bộ mặt gã thiếu niên áo trắng kia, chợt khẽ khẽ nhủ cặp mày kiếm lại. Chàng nhớ hình như có quen với gã.

Song nhất thời Đường Thế Dân chưa nhận ra gã thiếu niên áo trắng kia là ai, đã gặp ở đâu.

Thình lình trong giờ phút đó.

Có tiếng thét lạnh lạnh nổi lên chấn động cả sân trường.

Liền đó, có chiếc bóng diêm kiều như chim từ đằng kia phấp tới sân trường.

Chiếc bóng rớt ngay bên cạnh gã thiếu niên mặc toàn trắng.

Dưới ánh trăng cho thấy đó là một thiếu nữ cực kỳ diêm lệ, mình vận theo lối cung phục màu vàng.

Thiếu nữ xinh đẹp tuyệt vời sau khi đứng vững trên sân trường day sang gã thiếu niên áo trắng tím tím cười.

Gã thiếu niên áo trắng khó chịu:

- Còn theo ta làm gì nữa?

Ả thiếu nữ xinh đẹp tuyệt vời cười lạnh lạnh:

- Văn đại ca! Em theo Văn đại ca đến đây để giúp anh một tay thu thập những tên ác ôn này có được không?

Gã thiếu niên áo trắng lạnh lùng:

- Chuyện của tại hạ, mặc tại hạ lo liệu thu xếp cô nương còn dự vào chuyện của tại hạ làm gì.

Ả thiếu nữ áo dài nhả nài:

- Nhưng bọn nào khi muốn làm hại Văn đại ca, thì tiểu muội phải ra tay hành động, không thể để chúng hỗn tào được.

Văn đại ca là ai?

Khiến cho trong lòng Đường Thế Dân lại càng thêm ngờ vực, băng khuông khôn tả.

Nay đã thấy thiếu nữ áo vàng xuất hiện, Đường Thế Dân càng thêm chú ý xuống sân tr`ng xem sự tình sắp tới ra sao.

Lúc bấy giờ.

Ả thiếu nữ áo vàng xinh đẹp tuyệt vời kia chỉ với hai bàn tay không ung dung tiến tới trước mặt ba gã võ sĩ Phong Bảo.

Ả cười lạnh lạnh:

- Sao chưa chịu rút lui cho rồi!

Hai cánh tay áo rộng theo cung phục của ả thiếu nữ áo vàng xinh đẹp đó giở lên, hất ra một lượt.

Tức thì chuyện lạ xảy ra.

Mấy tiếng ré thảm khốc nổi lên...

Hai tên võ sĩ lập tức bị bắn tung ra khỏi sân tr`ng như cánh diều bị đứt dây.

Huych... huych...

Hai tiếng động mạnh rung rinh cả mặt đất.

Một tên té xuống rồi nằm luôn chưa có đứng dậy được, còn một tên thì văng mất thanh trường kiếm, loạng choạng gượng dậy, thật lâu vẫn chưa đứng vững trở lại.

Trên vai tên võ sĩ này máu đào phún ra hiển nhiên thương tích cũng khá nặng nề.

Gã thiếu niên áo trắng thấy thế nói với ả thiếu nữ xinh đẹp như tiên nga giáng phàm kia:

- Ta đã bảo từ lâu, chuyện của ta chớ xen vào. Nay chắc hiền muội muốn biểu diễn võ công cho thiên hạ xem à?

Thân thủ của ả thiếu nữ xinh đẹp tuyệt vời quả nhiên khiến cho mọi người đều khiếp sợ.

Song ả với dáng điệu ung dung kiêu diễm nhếch nụ cười mê hồn như đóa hoa xuân:

- Văn đại ca tiểu muội chỉ sợ là sợ...

Gã thiếu niên áo trắng ngất ngang:

- Hiền muội sợ chuyện gì? Sợ ta không thắng nổi bọn người kia phải chăng.

Ả thiếu nữ áo vàng nhỏ nhẹ:

- Tiểu muội sợ huynh đài mệt sức nên mới ra tay.

Gã thiếu niên áo trắng lạnh lùng:

- Tư Đồ Mỹ, nay ta nói cho hiền muội biết kể từ này về sau xin chớ có quần vào chuyện của ta nữa.

Thì ra ả thiếu nữ áo vàng xinh đẹp như tiên nữ kia tên là Tư Đồ Mỹ. Ả vội nói giọng dịu dàng:

- Văn đại ca đừng nói như thế, bất cứ chuyện gì của anh em không thể nào đứng yên mà nhìn được.

- Vì sao vậy?

Tư Đồ Mỹ mỉm cười:

- Kia. Văn đại ca sao đối với em lại hần học như thế. Thật tình chỉ tại vì em... yêu anh mà ra.

Gã thiếu niên áo trắng giậm chân xuống đất:

- Tư Đồ cô nương, đã nhiều lần ta bảo với cô nương chớ có đeo đuổi theo ta như hình với bóng nữa. Đàn ông con trai trong cõi đời này còn biết bao nhiêu trang tuấn tú tài ba, cô nương vẫn có thể tìm tình yêu ở một người khác có phải hơn không.

Những lời này thốt ra nửa như sỉ nhục, nửa như gay gắt khiến bất cứ cô gái nào cũng phải khó chịu.

Song đối với Tư Đồ Mỹ hình như coi không có chuyện gì đáng gọi là sỉ nhục cả, trái lại còn tủm tủm cười:

- Nhưng trong cõi đời này tiểu muội chỉ thương yêu có một mình Văn đại ca đây mà thôi, tiểu muội không còn có thể yêu ai được nữa.

Anh Thượng Quan Văn tại sao anh lại vô tình với em đến thế hở anh?

À, giờ thì rõ gã thiếu niên áo trắng tuấn tú kia tên là Thượng Quan Văn.

Nghe tới danh hiệu này bất giác trong lòng của Đường Thế Dân rung động lên.

Chàng thâm nghĩ:

- Gã áo trắng kia họ Thượng như thế đã trùng họ với sư phụ mình. Vậy hẳn chính là ai đây?

Trong khi chàng ở trên cành cây đại thụ nghĩ ngợi thì dưới sân cỏ giọng nói của gã thiếu niên áo trắng lạnh lùng vô phương:

- Sư Đồ Mỹ, em yêu anh, nhưng trái lại anh không hề yêu em bao giờ, vậy thì em còn yêu anh làm chi nữa.

Sư Đồ Mỹ khẽ hừ lạnh lẽo một tiếng rồi hỏi gã thiếu niên áo trắng:

- Thượng Quan Văn, theo anh nhận thấy bộ mặt của em xấu xí lắm hay sao anh chê như vậy?

Gã thiếu niên áo trắng thản nhiên:

- Đúng vậy. Hiền muội xấu vô cùng, làm sao yêu cho được.

Ai cũng tưởng Sư Đồ Mỹ nổi giận song trái lại cô gái đã cười sảng sặc lên:

- Thượng Quan Văn, em rất thích câu nói này của anh, xưa nay hầu hết những gã thanh niên gặp em đều ca ngợi em đến quì cả hai gối, khiến em bắt ghét họ, nay đâu có ngờ lại có anh dám chê em xấu xí vô cùng đến đây đủ thấy sự nhận xét của em không phải tệ.

Gã thiếu niên áo trắng vùng thở dài:

- Quả thật hiện giờ anh không còn có thể làm thế nào đối với em được nữa. Em là một thiếu nữ quái gở vô cùng.

Sư Đồ Mỹ cười sảng sặc:

- Thượng Quan Văn, em cũng cảm thấy hơi khó xử với anh đây.

Hai người lời qua tiếng lại giống như cặp nhân tình trò chuyện giỡn cợt với nhau, khiến cho chẳng một ai hiểu gì cả.

Lúc này bốn võ sĩ Phong Bảo đều bị thương không thể đánh nhau với hai người kia được nữa.

Một tên võ sĩ gượng gạo quát:

- Nay hai người đã có tài đánh bọn ta mang thương tích thì thấy cũng nên lưu lại danh hiệu sau này sẽ tính.

Tư Đồ Mỹ nghiêng mặt qua tên võ sĩ Phong Bảo:

- Bọn người chó la hét om sòm. Hôm nay b n cô nương chỉ gây thương tích cho bọn người mà không sát hại cũng đủ rõ ta nể danh hiệu Phong Bảo như thế nào rồi.

Còn bọn người không biết tên b n cô nương, đó chỉ tại vì kiến văn hẹp hòi của bọn người. Hãy trở về hỏi lại Bảo Chủ của bọn người là sẽ rõ ngay tên tuổi của ta.

Chợt một tên võ sĩ Phong Bảo khác la lớn:

- Phải chăng cô nương đây chính là Độc Thủ Tiên Cô?

Tư Đồ Mỹ cười lạnh lẽo:

- Cũng cho là người nói đúng. B n cô nương tạm gọi là Độc Thủ Tiên Cô Tư Đồ Mỹ đây.

Hai tên võ sĩ tòa Phong Bảo nghe vậy liền đổi sắc dưới bóng trắng chẳng thốt thêm lời nào nữa.

Chúng xê mình lại gần hai tên võ sĩ bị thương đỡ chúng đứng dậy rồi bồng xốc lên rời khỏi sân trường.

Hình như bọn võ sĩ Phong Bảo đã kinh hồn hoảng phách khi nghe tới tên Độc Thủ Tiên Cô.

Trên cảnh cổ thụ Đường Thế Dân trông thấy và nghe rõ mọi việc xảy ra dưới sân tr ng.

Chàng hết sức ngạc nhiên không hiểu lai lịch của Độc Thủ Tiên Cô như thế nào, hành tung ra sao mà bọn Phong Bảo lại tỏ ra kinh hồn lạc phách đến chừng đó.

Trái lại Độc Thủ Tiên Cô, đối với thiếu niên áo trắng mang tên Thượng Quan Văn lại chỉ u chuộng như vậy?

Sự tình quả nhiên kỳ dị khôn cùng.

Đối với Độc Thủ Tiên Cô, thủ pháp hiểm độc dường đó mà lại khuất phục Thượng Quan Văn thì thủy chung chỉ vì chữ "tình" mà ra chứ chẳng còn sự gì mầu nhiệm hơn nữa.

Song kỳ thật thì diện mạo của Thượng Quan Văn rất anh tuấn bất cứ một cô gái nào trông thấy đều si mê cả.

Đường Thế Dân không ngót suy nghĩ, thần trí vẫn theo dõi dưới sân tràng những chuyện lạ sắp tới.